

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 294/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného Ulianko & partners, s.r.o., Môťovská 2, Zvolen, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/10/2024-2435 z 12. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením krajského súdu č. k. 1Tos/10/2024-2435 z 12. marca 2024. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4T/119/2011-1624 z 30. augusta 2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/3/2019 z 28. marca 2019 (právoplatným 28. marca 2019, pozn.) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu okresný súd podmienene odložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon okresný súd podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov, a zároveň sťažovateľovi uložil obmedzenie podrobiť sa v súčinnosti s probačným

a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo iného výchovného programu.

3. Okresný súd uznesením č. k. 4T/119/2011-2393 zo 14. septembra 2023 podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 419 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že sťažovateľ sa osvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženej mu rozsudkom okresného súdu.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil prvostupňové uznesenie, podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku a § 52 ods. 1 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov vykoná. Krajský súd sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v nesúhlase sťažovateľa s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie založil na tom, že sťažovateľ počas skúšobnej doby spáchal 13 priestupkov na úseku cestnej dopravy, ktoré nepovažoval len za priestupky malej závažnosti, čím sťažovateľ nenaplnil podmienku vedenia riadneho života počas plynutia celej skúšobnej doby. Podľa sťažovateľa krajský súd celkom zjavne odignoroval podstatné námietky a skutkové okolnosti uvádzané sťažovateľom v jeho vyjadrení a neposúdil vec zo všetkých ústavnoprávnych hľadísk, čo malo za následok nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a v konečnom dôsledku vydanie nezákonného rozhodnutia, ktoré hrubo zasiahlo do označených práv sťažovateľa.

6. Sťažovateľ poukazuje, že prokurátor mal možnosť navrhnúť okresnému súdu rozhodnutie o jeho neosvedčení už v priebehu skúšobnej doby na základe vlastných zistení, resp. podľa priebežných správ probačného a mediačného úradníka, čo však neurobil. V prípade, že by bolo rozhodovanie o osvedčení páchatel'a začaté už skôr, okresný súd mohol rozhodnúť aj o primeranom predĺžení skúšobnej doby, v ktorej mohol sťažovateľ súdu preukázať, že uložený podmienený trest odňatia slobody naplnil svoj účel a došlo k jeho úspešnej prevýchove. Preto je rozhodnutie o nariadení výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody neprimerane kruté, podstatným spôsobom zasahujúce nielen do práv sťažovateľa, ale aj jeho najbližšej rodiny, keďže sťažovateľ je ženatý, má 4 maloleté deti, pričom jeden syn trpí oneskoreným vývojom osobnosti a vyžaduje si celodennú starostlivosť a zvýšené finančné výdavky.

7. Podľa názoru sťažovateľa je napadnuté rozhodnutie formalistické, keďže krajský súd opomenul, že zo strany konajúceho súdu je potrebné okrem formálneho naplnenia podmienok podľa § 52 ods. 4 zákona skúmať aj motiváciu odsúdeného vo vzťahu k dodržiavaniu zákona či k vedeniu riadneho života. Sťažovateľ v danej súvislosti poukázal na záverečnú správu probačného a mediačného úradníka zo 14. apríla 2023, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ počas celého trvania skúšobnej doby v plnom rozsahu spolupracoval, dostavoval sa včas na všetky určené termíny, plnil dohodnutý probačný program a podrobil sa uloženému výchovnému programu. Sťažovateľ rovnako poukázal na individuálne okolnosti spáchania niektorých priestupkov, skutočnosť, že všetky sankcie za priestupky boli okamžite uhradené v blokovanom konaní, a navyše, že niektoré z priestupkov mala v skutočnosti spáchať jeho manželka.

8. Sťažovateľ rovnako spochybnil aj obsah napadnutého uznesenia v tom kontexte, že použitím analógie Trestného zákona a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch je možné dospieť k záveru, že zaplatením pokuty uloženej v priestupkovom konaní dochádza k vykonaniu sankcie za priestupok, a tým aj k zahladeniu priestupku. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal skutočnosťou, či v čase rozhodovania o osvedčení bolo vôbec možné na tieto priestupky a udelené sankcie prihliadať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý zrušil uznesenie okresného súdu o osvedčení sa sťažovateľa a, naopak, vyslovil, že sťažovateľ sa neosvedčil a nariadil mu výkon uloženého trestu odňatia slobody. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné, formalistické a príliš kruté a vo svojom dôsledku zasahujúce do označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny:

10. Ústavný súd konštatuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

11. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná. Rovnako súd postupuje aj v prípade iných obmedzení alebo povinností podľa § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona, ak boli uložené. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, príslušný súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona smerujúce k tomu, aby viedol riadny život; b) primerane predĺžiť

skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku § 50 ods. 1 Trestného zákona.

13. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že sťažovateľ sa počas plynutia štvorročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia dopustil až trinástich konaní kvalifikovaných ako priestupky na úseku cestnej dopravy (v roku 2019 to boli 4 dopravné priestupky, z toho dvakrát za prekročenie rýchlosti, pričom mu boli uložené pokuty od 10 eur do 150 eur, v roku 2020 spáchal ďalšie 4 dopravné priestupky, z toho trikrát za prekročenie rýchlosti, pričom mu boli uložené sankcie od 10 eur do 100 eur, v roku 2021 to boli tri dopravné priestupky, z toho dvakrát za porušenie rýchlosti so sankciami od 20 eur do 300 eur a v roku 2022 rovnako ako v roku 2023 jeden dopravný priestupok, v oboch prípadoch porušenie rýchlosti, pozn.). Nadväzujúc na uvedené, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že jedným zo základných znakov vedenia riadneho života je aj dodržovanie právneho poriadku, pričom aj spáchanie priestupkov je protiprávnym konaním, ktoré nemožno bagatelizovať, špeciálne pri jeho opakovaní, ako to je v prípade sťažovateľa. Počet priestupkov spáchaných odsúdeným (sťažovateľom) počas plynutia skúšobnej doby nesporne poukazuje na jeho ľahkovážny a nezodpovedný prístup k dodržiavaniu právneho poriadku štátu, teda v konečnom dôsledku k vedeniu riadneho života. Sťažovateľ nepriamo k nepáchaniu priestupkov ani opakované ukladanie uložených pokút, teda uloženie sankcií nesplnilo svoj účel, keďže sťažovateľ pokračoval v ich porušovaní počas celej skúšobnej doby. Vzhľadom na vyššiu početnosť spáchania priestupkov nebolo možné konštatovať, že sťažovateľ viedol riadny život. Krajský súd zároveň konštatoval, že ani sťažovateľom vo vyjadrení k sťažnosti uvádzaná skutočnosť, že premena trestu postihne predovšetkým členov jeho rodiny, nemohla mať vplyv na negatívne rozhodnutie súdu. Aj keď je zrejmé, že sťažovateľ vedie usporiadaný život v iných sférach života, pre účely posúdenia vedenia riadneho života sa však súd zameriava na všetky jeho sféry. Sťažovateľ porušil zákon opakovane, nešlo teda o ojedinelé zlyhanie v inak riadnom živote.

14. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle krajského súdu. Z právnej úpravy aplikovanej vo veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nesplnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby spáchal početné priestupky.

15. Otázka splnenia podmienky vedenia riadneho života je otázkou interpretácie a aplikácie práva na úrovni zákona. Bez potreby opakovania či ďalšej analýzy záverov krajského súdu je možné vysloviť ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom namietaného uznesenia krajského súdu. Krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Prezintovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám pre ústavne udržateľné a dostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, judikatúre ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

16. Ústavný súd bez ohľadu na polemiku o tejto otázke len na úrovni zákonnej považuje za irelevantnú námietku sťažovateľa, či vzhľadom na zaplatenie pokút za spáchané priestupky v blokovom konaní a s tým súvisiace ich zahladenie bolo vôbec možné na uvedené priestupky prihliadať. Na posudzovanie vedenia riadneho života podmiennečne odsúdenej osoby nemá vplyv, či došlo k zaplateniu uloženej sankcie za priestupky, relevantné je už len to, že počas plynutia skúšobnej doby došlo k ich opakovanému páchaniu.

17. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom tohto práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny:

18. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o ich porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny). Vzhľadom na záver, že k jeho porušeniu nedošlo, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

19. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmiennečne odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený (II. ÚS 32/2021). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 charty:

20. V súvislosti s časťou ústavnej sťažnosti namietajúcou porušenie práva podľa čl. 47 ods. 2 charty ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neodôvodnil presah jeho veci s právom Európskej únie, čím je podľa čl. 51 ods. 1 charty podmienená jej aplikačná pôsobnosť. Táto okolnosť má za následok odmietnutie aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu